

33. Kotsis I. – Hargita Á.

Szeretsz-e engem?

Elhangzott: 1995. CE Hitmélyítő Konferencia, Piliscsaba Lelkiszolgálat Háza - Kotsis István és 1995. Családi konferencia, Hajdusoboszló - Hargita Árpád

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 33 Kotsis I. – Hargita Á.- Szeretsz-e engem?

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek:

1. Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-é (**agapasz**) engem ezeknél?

- Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek (**filo**) téged!
- **Legeltesd az én bárányaimat!**

2. Simon, Jónának fia, szeretsz-é (**agapasz**) engem?

- Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek (**filo**) téged.
- **Őrizd az én juhaimat!**

3. Simon, Jónának fia, szeretsz-é (**fileisz**) engem? Péter elszomorodott.

- Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek (**filo**) téged.
- **Legeltesd az én juhaimat!"**

János evangéliuma 21:15-17

"Ne szeressétek (**agapaite**) a világot, se azokat, amik a világban vannak.

Ha valaki a világot szereti (**agapa**),

nincs meg abban az atya szeretete (**agapé**).

Mert mindaz, ami a világban van, a **test** kívánsága, és a **szemek** kívánsága, és az **élet kérdése**, nem az Atyától van, hanem a világból. A világ pedig elmúlik, annak kívánsága is, de aki Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké."

I. János levele 2:15-17

Aki ki tudja magát beszélni, annak az már fél gyógyulás. Aki ki tudja magát beszélgetni Jézussal, az teljes gyógyulás.

Az ilyen kibeszélésre idő kell, és egymás számára kevés szabadidőnk van. Szánjunk rá most időt! A kibeszélésre, a hallgatásra, a válaszadásra is.

Aki kitartóan akar, az talál rá alkalmat. De mindenki volt már olyan érzés, hogy ha még pár napot maradhatnánk fenn a megdicsőülés hegyén, akkor megkönnyebbültebben térnénk haza. De legyünk hálásak Istennek ezért a pár napért is, amit ott tölthettünk Vele.

Az elbúcsúzás előtti utolsó alkalmakon záporoznak bennünk a kérdések. A válaszok helyett most Jézus utolsó kérdése jön; **a kérdések kérdése: Szeretsz-e engem?**

Az Úr Jézus szeretete minden ajándékánál nagyobb, és gyógyír az életünkre. Van, aki szerint hálás dolog a szeretetről beszélni. Ugyanakkor az is igaz, hogy egyben nehéz is a szeretetről beszélni, mert erről nemcsak elmélkedni kell, hanem erre **válaszolni is kell**. Most mégis, először *szólni kell róla*, aztán *válaszolni rá*.

Az Úr Jézus és Simon, Jóna fia (Péter) közötti párbeszéd csak a "szeretet apostolá"-nak, Jánosnak az evangéliumában van feljegyezve. Jánost a keresztyén hagyomány nevezi így. De az ige alapján is annak lehet nevezni.

A történet jól ismert, és számos igehirdetést hallottunk már ennek alapján. Nehéz erről úgy beszélni, hogy ne tűnjön ismétlésnek. Mégis lehet és kell, mert ez "A régi hír örökre új" - ahogyan egy kedves Halleluja énekünk is mondja. Nem az a cél, hogy mindig újat mondjunk róla, hanem hogy **újra válaszoljunk a feltett kérdésre**.

Az ige azzal hordoz új üzenetet, hogy újra megszólít. Szeretném, ha úgy szólalna meg az ige, hogy személyes lenne, és nem tudnánk kitérni a válaszadás elől.

Úgy szólaljon meg az ige, hogy a kedves olvasó előbb engedje magát odaállítani Péter helyébe! - Engedd magad odaállítani! Miért? Mert akkor Jézus meg fog szólítani. Mintha Jézus most, hogy előtte állasz, személyesen téged kérdezne: "Szeretsz-e engem?"

Kinek van joga ilyet kérdezni?

Nekünk, hívô embereknek nincs jogunk az Úr Jézus Krisztustól megkérdezni, hogy: **Szeretsz-e engem?** Ezt a kérdést csak Neki van joga feltenni.

Bár nagy szomorúságban, bajok között olykor talán mi is megkérdezzük. Amikor le kell vetnünk a magunkon hordott álarcot, akkor szoktuk mi is feltenni a tudatlanságunkból eredeztethetô ostoba kérdést. Az Istent nem ismerô emberek azonban gyakran szokták kérdezni, koporsó mellett állva, hirtelen halál esetben, betegségben, sorscsapás súlya alatt. Meg merik kérdezni: **Szeret engem az Isten?** És ebben a kérdésben benne van a válasz is. Nem! Mert ha igen, akkor sem ez, sem amaz nem történt volna meg. De mivel megtörtént, vádlón, keserûn, **hitetlen vakságban ki meri mondani**: Az Isten engem nem szeret! És ezzel mintegy bezárja szíve ajtaját és kizárja magát Isten szeretetéből. Ha én teszem fel a kérdést, amiben a keserû válasz is benne van, megszakad a párbeszéd.

Hitben járva, az Urat ismerve, hívô szívvel nincs jogunk kérdezni, hogy: Uram, szeretsz-e engem?

A körülmények

Milyen körülmények között hangzott el ez a párbeszéd?

Az emlékezetes halfogás után a Genezáreti tó partján. Jézus és tanítványa között hangzott el. Ebben a párbeszédben Péternek kérdezni nem volt joga, csak Jézusnak volt joga hozzá.

Mi magunk is ilyen helyzetben vagyunk, kicsit sem vagyunk különbek Péternél. Mi is elbizonytalanodunk, mi is elmegyünk halászni, nem is egyszer, nem is kétszer, és éppen ezért kérdezni nekünk sincs jogunk, csak észrevenni, hogy Jézus áll a parton! Csak Neki van joga kérdést feltenni.

Bármi ér bennünket, bármi szakad is ránk, soha, ne tegyük fel ezt a kérdést Jézusnak! Szeretsz-e engem?

A kérdés feltevésére csak neki van joga.

Miután Jézus szeretete teljességét a kereszten megmutatta, az Ő kérdése kereszthalála és feltámadása után jogosan hangzott el. De nekünk már nincs jogunk, hogy kérdezősködjünk szeretete felől, mert Őnála jobban senki sem szeretett bennünket. Az Atya szeretete bizonyítékaul az Ő egyszülött Fiát küldte el, a Fiú pedig meghalt a mi bűnünk miatt, azért, hogy aki hisz Őbenne ne vesszen el, hanem örök élete legyen.

Az Úr Jézus joggal kérdezi Pétertől: Simon, Jónának fia, **szeretsz-e engem?** Az elbizonytalanodott, látszólag megszakadt kapcsolat helyreállítását szeretné elérni Péternél. És Jézus feltett kérdésével újból és újból megkísérli a meglazult szeretetkapcsolatuk helyreállítását. Jézus el akarja törölni a Péterben ott lappangó kísértő és újra és újra tagadásra vivő gondolatot: Ki tudja, mi lesz a folytatása, vagy ezzel ami történt véget ért minden? Véget ért a Megdicsőülés-hegyi megtapasztalások, véget ért a 3 éves tanítványság?

A Jézus és Péter közötti párbeszéd egy fellazult, szakadozó, megromlott személyes kapcsolat helyreállításának a kezdete. Péter megtagadta az Urát! Azután, bár hallott Jézus feltámadásáról, látta is Őt, mint a többiek, de a türelmes várakozás helyett visszatért a régi útra, a régi foglalkozásához. Ahogyan bennünk is megfordulhatott a gondolat: Ki tudja, lesz-e folytatás?

De az Úr Jézus megjelenik. Péter megismeri: Az Úr az! Előbb megebédeltek, és csak azután került sor a párbeszédre. A megromlott viszony helyreállítását az Úr Jézus kezdeményezi, Péterben erre nincs erő. Bennünk sincs erő. Mi is hányszor megtagadtuk, eltávolodtunk Tőle, a szívünk kihűlt, nem értettük meg az Ő titkait, és nem volt erőnk magunkat engedelmes eszközként felajánlani.

Jézus kérdése nem szemrehányó. **A kapcsolatrendezést nem lehet szemrehányással kezdeni,** ahogyan sokszor megpróbáltuk és kipróbáltuk a mi emberi viszonylatainkban. Jézusból sugárzik a szelídség, és a szeretet légköre veszi körül.

Jézus tudta, mi van Péter szívében

Jézus kérdése nem a múltra utaló szándékból ered, nem utal a nagycsütörtöki megtagadásra sem. Nem teszi azt, amit mi szoktunk. Mert szeretettel is lehet a másikat zsarolni.

Hallottunk már ilyet: Ha szeretsz, akkor bizonyítanod kell! Szeretsz? Bizonyíts! El addig, hogy lépj be a szervezetbe! Ha szeretsz, azonosulj vele, értem. Azonosulj vele, és cselekedj! Szeretsz? Bizonyítsd azzal, hogy akár még gyilkolsz is értem. A zsarolás nem Isten módszere.

A téged kérdező Jézus elő akarja hozni szívedből a régi, kihűlt szeretetet. Fel akarja forrósítani, mert csak ő tudja ezt megtenni. Tudatosítani akarja benned, hogy a tagadáskor is ott volt a szeretet, csak eltemetted a szíved mélyén, és hagytad kihűlni. Pedig te akkor is szeretted Őt, amikor megtagadtad, amikor újra Simon, Jónának fia lettél, amikor a félelem erőt vett rajtad, amikor gyáva lettél, amikor elbizonytalanodtál szereteted felől. Mintha ezt mondaná Jézus: vedd tudomásul, elfelejtettem, hogy megtagadtál, hiszen én ismerlek. Simon Jónának fia, te nem ismerted magad! Hősködtél, és most láthatod, mire vagy képes. **Magadtól mire vagy képes?! De ne maradj ilyen! Van lehetőséged a kérdésekre felelni, újra elkötelezni magad és ezzel megtagadni azt az állapotot, amiben akkor voltál. Nem maradni ott végleg a nagycsötörtöki éjszakában.**

Éppen ezért érthető a háromszor feltett kérdés súlya és a háromszor kimondott válasz. - Te tudod, hogy szeretlek!

Az Úr Jézus azért kérdez, mert Ő nagyon szereti Pétert. Nagyon szeret téged is. Ez a kérdés Jézus szeretetének, az irántunk való drága szeretetnek a bizonyítéka.

Ha Jézus kérdez, azért teszi, mert Ő feltétel nélkül szeret. Nem köti feltételhez, úgy tesz mint az irgalmas samaritánus, aki az úton vérbe fagyott embert feltétel nélkül bekötözte, gondoskodott róla. Szeretének valóságát elsősorban azzal akarja bizonyítani, hogy utánad megy a kérdésével. És azt is meg akarja mutatni, hogy szíved mélyén, még ha leplezetten is, de még akkor is ott volt a szeretet, amikor nyíltan megtagadtad. Még ha titokban is, de a Pásztorhoz tartozónak vallottad valamiképpen magad. Még ha nagycsötörtök éjszakáján meg is tagadtad, abban a pillanatban is, még ha akármilyen elvékonyodott, laza szállal is, de hozzá tartoztál. Vonzásában voltál. Még ha magad elé tartottad is a kezed, és a tenyereddel védeni akartad magad az ő sugárzásától, és ezzel az eltaszító mozdulattal meg is tagadtad őt. Mégis hozzá tartoztál. Péter, Jónának fia rájött erre, mert "Kiment, és keservesen sírt." Mentél te már így ki a tagadás után, és ott, ahol senki sem látott, a szíved mélyén sírásra fakadtál már a **taszításra emelt tenyered mozdulata miatt?** - Szeretsz-e engem? Szeretsz-e engem, Simon, Jónának fia? - Igen Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged. Még akkor is, ha csak így szerettelek. Ennyi tellett tőlem. - Simon, Jónának fia hova lett a hősködésed? - Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged: Köszönöm, hogy elém jöttél, hogy tükröt tartottál elém, hogy megláthattam Simon-arcom, saját régi arcom.

Jézus nem kérdez tőled mást

Az Úr Jézus sok mindent kérdezhetett volna. Kinek tartanak engem az emberek? És ti? Mi a véleményed rólam? Hol van a te hited? De ebben a legdöntőbb pillanatban nem is lehet mást kérdezni, csak ezt: Szeretsz-e engem? Ez a legfontosabb. Az előtte álló tanítványnak erre volt most szüksége. Hiszen ezen dől el Simon, Jóna fiának sorsa, hogy lesz-e belőle újra Péter egész további életére. Ezen van a végső hangsúly, hogy **szeretsz-e engem**, és nem azon, hogy szereted-e tanításaimat. Nem a rólam szóló híreket. Nem a dogmatikámat. Nem az egyházamat, mint vallást. Még csak nem is a Bibliát. Nem is a rólam szóló prédikációkat. Hanem **engem**. Az élő Jézus Krisztust. Mert Én szerettelek téged, a keresztig!

Sok ember szereti a Bibliát - és Jézust is. Szereti az egyházat - és Jézust is. Szereti a templomot - és Jézust is. Szereti a ... és talán még Jézust is.

Egyszer beszélgetés közben egy néni azt mondta: nem jár istentiszteletre, mert ahol tartják, az nem templom. Vannak ilyen emberi szeretetek is. A kérdés azonban az: Szeretsz-e engem? Nem a templomot, a szervezetet, a formát, hanem mindenek előtt az élő Jézus Krisztust.

A sorrend

Aki saját maga még sohasem élte át a Jézus iránti szeretet forrását, éltető erejét, a vele való szeretetközösség személyes gyönyörűségét, az nem értheti meg a kérdés **sorrendjének a fontosságát**, és mindig összekapcsolja valami mással. Mindig más mögé csatolja.

Így alakulhatott ki ennek a társadalmi vetülete is. Az elmúlt fél évszázad igehirdetési gyakorlatára és teológiájára gondoljunk csak. Az 50-70-es években a felebarát iránti szeretetet hangsúlyozták legtöbbször. Ennek az volt a sarkalatos pontja, hogy nem lehet Istent szeretni az ember szeretete nélkül. Aki nem szereti az embereket, nem is szeretheti az Urat. Isten szeretete feltételül tették az emberek szeretetét. Mintha az Úr Jézus Krisztus csak azt mondta volna, hogy szeresd a társad. Pedig a fordított sorrendet halljuk Jézus szájából. **Előbb arra válaszolj: szeretsz-e engem?** - Uram te tudod, hogy szeretlek! - Legeltesd az én bárányaimat! Ez a sorrend Jézus szerint alapvetően más eredményre vezet!

Ma másként mondják : szeresd magad, mint a felebarátod. Leírják az egyház újságaiban. Akik így szóltak, azt sulykolták bele az egyre ritkuló gyülekezetek tagjaiba, hogy Istent csak az embereken keresztül szerethetjük. **Nincs Isten szeretete az ember szeretete nélkül.** Vegyük észre, Jézus ezzel a háromszor, ugyanolyan sorrendben feltett kérdéssel és válasszal ezt az egész teológiai szemléletet kisöpri, és így szól: **Nincs emberszeretet az Jézus szeretete nélkül.**

Nem lehet az embereket Ő nélküle szeretni. Vagy ha lehet, akkor az csak humanitás, de nem az Üdvözítő szeretetéből fakadó szeretet. A nagy parancsolatban is erről beszél Jézus: Szeresd az Urat és szeresd felebarátodat...

Ízét vesztett só

Ha nem ez a sorrend, akkor erejét vesztett lesz az evangélium. **Kifordított, megcsonkított, ízét vesztett só lesz az evangélium.** Akik ezt gyakorolták, ebbe a szolgálatba igen hamar belefáradtak. Szolgálatuk teherré lett, a hiábavaló dicsekvés alapjává. Ennek az ítélete pedig bizonyos. Sokan jönnek majd "ama" napon, és mondják, építettünk templomot, adtunk bibliákat - hát ez semmi? A válasz ismerős: Távozzatok tőlem, ti gonosztevők, mert nem engem szerettetek! Ezekben én nem voltam benne. Mindenki más benne volt, csak én nem. Akkor kérjétek számon a templomtól, a szent intézményektől, a holt betűktől a tartalmat. Engem kihagytatok. Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!

Az Úr iránti szeretet a forrása az ember iránti szeretetnek

Az ember iránti humánus szeretet pótlék. Erről nem derül ki hamar, hogy ez valójában ízét vesztett só? És soha nem lesz forrása az Úr Jézus szeretetének? Minden ember iránti szeretet csak a gyümölcse lehet a Jézus iránti szeretetnek. A szeretetről tegyük át a hangsúlyt erre: Előbb engem szeressetek, és a juhok pásztrolása, legeltetése, vezetése, az irgalmasság gyakorlása, csak ezután válik mennyei értékke Isten értékelésében. Szeretsz-e engem? - ez a kérdések koronája. Hiába teszel bármit, bárkinek a megtérítésére, hiába prédikálsz, teszel csodát az Ő nevében, minden hiába ha Őt nem szereted.

Jézus a feltámadása után, amikor e földi útja végéhez közeledett, kérdezte meg Simont: Simon, Jóna fia szeretsz-e engem?

Vegyük észre Jézus a **régi nevén** szólította meg Pétert. Újra az alapoknál kell kezdeni. Uram Teelőtted az enyém csak az orcám pirulása. Csak a Kősziklára - Jézusra - épített ház válik maga is szilárddá, viharállóvá. Simon, kezd el újra az építkezést! Nem leszel egyedül, küldök Valakit, aki segít, aki vigasztal.

Az igehirdető tudósok felhívják a figyelmet, hogy a szeretet szónak a görög nyelvben 3 kifejezés felel meg: az **erosz**, a **filosz** és az **agapé**. Az *erosz* a testi szeretet. A *filosz* az emberszeretet, a barátság, a fogékonyság, a megbecsülés, a nyitottság. Az *agapé* az isteni, az önfeláldozó szeretet, amelyet az Úr Jézus érettünk megtett, amikor keresztre feszítették, amikor meghalt érettünk a Golgotán önfeláldozó módon. Ezt tükrözheti át rajtunk a **Szentlélek**.

Livingstone Krisztus iránti szeretetének gyümölcseként vitte az evangéliumot Afrikába a feketék közé, és ennek lett a gyümölcse a rabszolgák felszabadítása is, és az, hogy eközben felfedezte a Ngami tavat, a Viktoria-vízesést. De nem ezért ment a feketék közé. Mindez már csak gyümölcse volt annak a szeretetnek, amivel Jézust szerette, és ő csak visszatükrözte az agapét.

Az Úr Jézus az első két alkalommal az **agapé** szóval kérdezte Pétert. De a harmadik alkalommal a **filosz** szót használta. És **Péter mind a három esetben csak a filosz szóval válaszolt**. Jézus engedményt tett a harmadik kérdésénél - Simon, Jóna fia szeretsz-e, mert harmadszor már a filosz szóval kérdezett.

Péter, amikor az első két kérdésre a filosz szóval válaszolt, azt mondta: Uram, csak ennyi telik tőlem. Amikor azután harmadszorra Jézus is a filosz szóval kérdezett, Péter megrendült: Uram, Te mindent tudsz... és Te is csak ennyire tartasz engem képesnek? Mert, hogy én ennyire tartom magam képesnek, az ... ! De, hogy Te is, Uram?

Péter az első két kérdésre adott válaszában kifejezte, hogy magát alkalmatlannak érzi az agapéval való szeretet tükrözésére. De amikor a harmadik kérdés alapján rádöbbsent a kérdésben rejlő lényegre, az már rettenetesen fáj neki, és elszomorodott. De Jézus nem adta fel az alku. **Elfogadta ezt a legkisebb szeretetet**, és Pétert újra ugyanazzal a feladattal bízta meg: "Legeltesd az én juhaimat".

Valójában akkor tudunk igazán megszorodni, amikor rádöbbenünk és eljutunk annak tudatára, hogy mi is történik, amikor Jézus leszállítja a kérdést a filosz szintjére. Szeress engem, még ha filosszal szeretsz is, és aztán legeltesd a juhaimat! Szeress engem úgy, hogy tükröződ a fényem.

Sok ember tudatában van a bűneinek, de azok nem fájnak. Jézus a bűnt azzal teszi szomorú valósággá, hogy elismeri és értésedre adja, hogy te az Ő megítélése szerint sem vagy többre képes, mint amennyire most tartod magadat! "Én sem tartalak többre, mint magad tartod."

De ennek ellenére énvelem járhatsz a tengeren, nélkülem nem! Mert ebből az állapotból felfelé vezet a megbízatás útja. "Te tudod, hogy én szeretlek Téged!" Ha ezt feleled akkor **az én szeretetemet visszatükrözheted!**

Ekkor tárul fel Péter előtt a saját forrásának üressége. Simon, mind a ketten tudjuk, hogy te csak ennyire vagy képes. És ha ezt már te is tudod akkor legeltesd az én juhaimat!

Egészen más ez a megbízás egy olyan embernél, mint Péter, vagy mint esetünkben, akire rábízott egy gyülekezetet, egy családot, néhány embert. De legeltesd! Őrizd! De valahogy úgy, ahogyan én téged. Ne dorgálással, ne zsarolással, fenyegetéssel, ráolvasással. Péter, ízelítőt kaptál az én nevelésemből!

Ha a testvéred rádöbben arra, hogy agapéval szeretni nem képes, többre nem képes, mondd meg neki, hogy ezt az Úr is tudja. Akkor ő is alkalmas lesz a megbízatásból fakadó kis lépések megtételére, ahogyan te magad is. **"A mi alkalmasok voltunk Istentől van"** és nem a mi érdemünk. De minden kis lépésünknek az előfeltétele és alapja a szívünkben lévő Jézus iránti szeretet.

Amikor százezrek vonulnak az utcán lelkesen az Ő ügyéért harcba, akkor is csak néhány ember látja magát az Úr Jézus szeretetének mércéjével mérve ilyen alkalmatlannak mint Péter. Péter itt már nem lelkesedik. És erre az alázatos Simonra alapozta Jézus a mindenkori Pétereknek szóló megbízatását.